

שרה ליבוביץ
כגשה וריאיינה
בכלא את

הגאים של יעל

התחתנו אחרי חודש של היכרות. יכול להיות שמהירתי. אולי הכל היה אחרת אילו הייתי מחכה קצת, מכיר אותה טוב יותר.

אבל לא חיכינו. אני שמחתי עם החתונה הזו ועם הכלה שלי. רצייתי לשמח אותה, שגם לה יהיה טוב. את שימלת החתונה תפרתי לה בחיפה. אף בחורה בצפת לא תפרה או שימלה בחיפה. רק יפה. כדי שתהיה מאושרת, כדי שלא יחסר לה שום דבר.

אחרי החתונה עברנו לגור בקריית ים. שם היה לי בית שקניתי 10 שנים קודם לכן. אבא שלי מת כשהייתי בן 3, כתימן, ואני גדלתי בכל מיני מוסדות. החלטתי שאני אתן לאשה שלי בית יפה ומסודר, ועוד לפני שהיכרתי את יפה כבר קניתי בית שחיכה, כמוני, לכלה שלי.

רחוב מוהליבר שוכן בפאתי קריית ים. בשכונה שהיא מעין "כרם תימנים" מוקטן. חצר אכן מוקפת ככמה דירות. שערברזל, כלב ענק נובח על כל מי שמעז להתקרב.

דירתו של מליחי הושכרה. השכנים, המכירים אותו והידועים היכן הוא נמצא, מנסים לגנוב עליו. הוא מתפלל עכשיו בבית-הכנסת, הם אומרים, יחזור מאוחר יותר. אחר-כך הם אומרים: "אולי הוא נסע לקרובי מישפחה. אנחנו לא יודעים."

בתחילה, על אף הפרשי הגילים — רן היה אז בן 28, יפה בת 17 — הם נראו והתנהגו כמישפחה מאושרת. חמישה ילדים נולדו להם. יפה עבדה כעוזרת לגננת, רן היה פקיד בחברת שיכון ופיתוח.

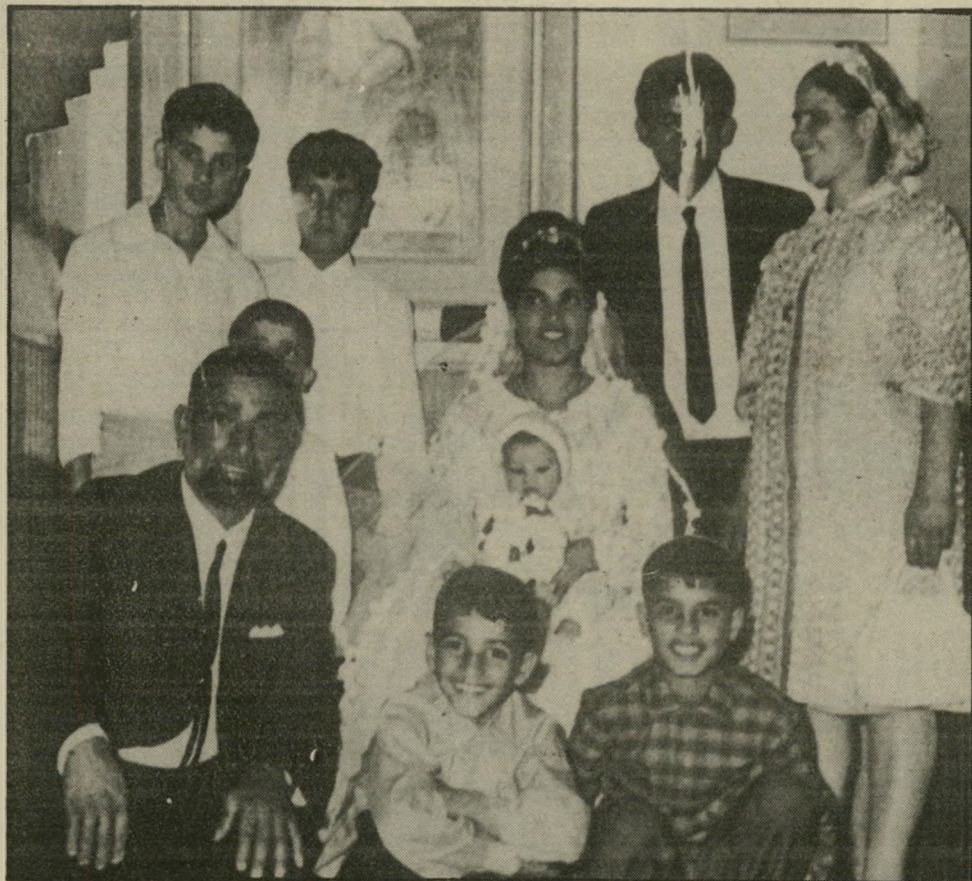
"קניתי הרבה דברים לבית ולילדים. הוצאתי את הנשמה שלי על הבית. כלי שרת", אומר מליחי.

חלום בלילה

לא כך קרה במציאות. יפה, שמאסה בבעלה, ניקשה להתגרש. רן סירב, חשד שהיא בוגדת בו. הבית הפך לשדה-קרב.

"היא כבר לא טיפלה בילדים, הזניחה את הבית", אומר מליחי. "אני הייתי שולח אותם בבוקר לבית-הספר, מקבל אותם בצהריים, מכין להם אוכל. אם הייתי עסוק, הם היו נשארים רעבים. זה היה בלי בלי אמה, בכל זאת

כנקמה. בתמונת יום הנישואין: הכלה יפה ובעלה דן מליחי, מימין אם הכלה, ומשמאל אביה. מסביבם בם ילדי מישפחת שריקי. על בירכה של יפה: יעל.

בנים מרוששות בתנוונה זו שבידי מישפחת שריקי, גירד מישהו את פניו של דן מליחי (שני מימין), אולי בשוליים.

שיחו. עובר במפעל תדיראן המקומי, עוזר לרב הכלא.

ביום הראשון, אחד משני ימרי הביקורים, הוא אינו ממרר להגיע אל מירפסת-המבקרים. שוב ושוב קורא הסוהר בשמו. אסירים אחרים כבר באו נפגשו עם קרוביהם ונפרדו, ומליחי עדיין מתמהמה.

רק אחרי שעה של המתנה הוא מגיע. קטן ונמרץ, עיניים זרירות, תנועות עירניות, כאילו כל המרץ הזה, האצור באיש הקטן, מתכוון לפרוץ החוצה בחצי שעה של ביקור.

אני אהבתי אותה, אומר מליחי ועיניו בורקות. הייתי מודה בבית-ספר רתי בטבריה, חמד. לפעמים נסעתי לבלות בצפת. שם, במרכז, איפה שכר לם מסתובבים, ראיתי אותה והתאהבתי בה.

שבו תוקפות אותי השתיים ואילו אני נסתי על נפשי.

מתוך פסקה-דין: "אין להתעלם מכך שהיתה זו אשתו שרדפה אחריו, התקרבה אליו וחיידה את המגע הגופני האלים ביניהם בחדרו של אריה. אין לנו ספק כי ניתן לנו לראות בנסיבות המתוארות למעלה פעילות התגרותית מצד המנוחה."

שלושת שופטי בית-המישפט המ' חזי' כחיפה מצאו את מליחי אשם בה' ריגה. הוא נשפט ל-10 שנות-מאסר.

שימלה בחיפה

לוש שנים עברו מאז. מליחי היום: אסיר מצטיין במחנה מע-

כך חיה ומתה יפה שריקי-מליחי: בשרה מהמולת התיקשורת, נמשך מישפטו של דן מליחי כמשך שנה וחודשיים. העדים המרכזיים היו אריה מליחי, כנס הבכור של דן ויפה, אז בן 12, ויעל שריקי, אז בת 14.

הם סיפרו כיצד התנפל רן על אשתו ודקר אותה כועס נוראי. יעל הראתה את הדקירות שעל גבה, ותיארה במילים דרמטיות את מילוט הילדים, עלידי זריקתם מהחלון, ובריחתה יחד עימם.

להגנתו שב וטען מליחי כי אשתו היא שניסתה לרצוח אותו.

מתוך עדותו בבית-המישפט: "בש' עה 3 התעוררתי. אשתי ואחותה ניצבו ליד מיטתי ותקפו אותי בקירות-סכין. קמתי ממישכבי, ובחשיכה החל מאבק,

מלתי-המוות של יעל שריקי מצפת הביאה לחשיפתו המחודשת של דן מליחי.

מליחי (46), נמוך-קומה, ראשו מלא בשיער שיבה, הגיח לראשונה אל התודעה הציבורית ביום השישי, ה-10 בספטמבר 1982.

בשעה 3.30 לפנות בוקר, באותו יום שישי, הוא רקר את אשתו, יפה שריקי מליחי (30). אחותה של יעל הצפתית. יעל, שהיתה עדה למתרחש, נדקרה גם היא.

שוטרים שהוחשו לדירת בנייהוג

לכני שמחה מנסיון ההפלה, עברה על יעל שריקי (למעלה) טרגדיה אחרת

ברחוב מוהליבר בקריית-ים, גילו את יפה מתבוססת בתוך אגם קטן של רם, ללא רווחייהם. יעל, שנפצעה באורח קל, הובהלה לבית-החולים רמב"ם בחיפה. חמשת ילדיהם של רן ויפה מליחי נאספו אל בתיהם של השכנים. מליחי עצמו נסע לחיפה, שם החליף את חולצתו המוכתמת ברם, ומייד חזר לקריית-ים. איש אבוד ומבולבל, שאינו יודע מה לעשות. שעות ספורות אחר-כך מצאו אותו השוטרים מוטט בגן ציבורי.

יומיים אחר-כך, ביום הראשון, האי ריד שופט השלום החיפאי, ראובן בך חורין, את מעצרו של מליחי. בריון קצר שקדם להארכת-המעצר, אמר רס"ל מיכאל ברוך, באיכות המישטרה, כי הסכין שקטל את האשה עדיין לא נמצא. סניגורו של מליחי טען כי היה זה הרג למטרת הגנה עצמית. הרצח והמשפט שבא בעיקבותיו וכו כתייעור עיתונאי מיוערי. ביום הראשון הוזכרו דן מליחי והטרגדיה האיומה של חייו ב-30 מילים בלבד. לשם השוואה: סיפוריה של ילדה בת 5, שחולצה משיני-כלבים בצפת, השתרע כאותו יום על פני 200 מילים. שבועיים אחר כך נרצחו אביה פפושדו ואחותה, שושנה מירחי. במשך שבוע שלם לא חדלו העיתונים מלתאר את המיקרה.